

De notenboomgaard

De familie Johnson die in Engeland woonde, ging op vakantie naar Frankrijk. De vader, moeder en twee jongens genoten enorm van het gebied waar ze een paar weken verbleven. Ze wilden er zelfs gaan wonen. Ergens zagen ze een mooie boerderij met een groot stuk grond te koop staan. Het leek wel een paradijs. Het stuk land grensde aan een rivier. De jongens konden volop zwemmen en varen in de rivier. Bij de boerderij hoorde ook een grote notenboomgaard. Vader besloot eens te informeren naar de vraagprijs van de boerderij met de boomgaard. De prijs was redelijk betaalbaar. Maar er was nog wel een probleem: waar moesten ze van leven? Hoe zou Johnson geld kunnen verdienen? Met welk beroep? Toen ze deze vraag stelden bij het onderhandelen over de prijs van de boerderij bleek dat de opbrengst van de notenboomgaard voldoende zou moeten zijn. De jongens konden ook in de buurt naar school. Natuurlijk zouden ze niet zo luxe kunnen leven als in Engeland, maar ze zouden gaan wonen in een prachtig gebied. Dat wilden ze allemaal erg graag. De boerderij werd gekocht. Johnson regelde alles in Engeland en het gezin verhuisde naar Frankrijk. De eerste tijd verdienden ze niets. Dat was logisch en daar

hadden ze ook op gerekend. Ze moesten van hun spaargeld leven om genoeg eten en drinken te kunnen kopen.

De jongens gingen naar school en genoten van het zwemmen in de rivier. Ze hadden ook een bootje om op de rivier te varen. De vader en de moeder waren de hele dag bezig op de boerderij: bomen snoeien, onkruid wieden, een schuur bouwen, onderhoud aan de boerderij. Er was genoeg werk te doen.

Met spanning werd er uitgekeken naar de tijd dat de noten geoogst konden worden.

Maar aan het eind van de zomer, ongeveer een maand voordat de noten rijp waren, vielen er veel noten uit de boom. Dat was vreemd. Ze raapten de noten op en bekeken ze. Tot zijn schrik had vader een noot waar een kleine witte worm van ongeveer 2 centimeter in zat. Die noot konden ze niet verkopen. Toen ze nog meer gevallen noten bekeken, bleek dat in alle noten de notenworm zat. Ze wisten niet wat ze moesten doen.

Vader Johnson ging om raad vragen bij andere boeren in de omgeving.

Hij kreeg het advies om Christian te vragen. Deze jongen woonde in een ander dorp en hij wist hoe hij de wormen moest bestrijden. Het kostte niets. Christian deed het vrijwillig, ondanks dat het een gevaarlijk werkje was.

Johnson ging naar het volgende dorp en vroeg of Christian hem wilde helpen. De wormenverdelger was een aardige jongeman. Hij wilde wel helpen. Hij zou alle bomen besproeien met een insecticide en water. Misschien weet je dat een insecticide giftig is. Je bent dus bezig met een gevaarlijk stof. Tegenwoordig zijn er strenge regels aan het gebruik van dit middel verbonden. Bovendien was de klus niet ongevaarlijk.

De boomgaard was groot. De bomen die hij moest besproeien waren erg hoog. Het gebied waarin de notenboomgaard lag, was een heuvelachtig gebied. Het laatste stuk van de boomgaard was behoorlijk steil.

Christian werkte en werkte. Niemand mocht hem helpen. Hij deed het helemaal alleen met zijn tractor. Eindelijk was het karwei klaar. Hij had de laatste boom besproeid en wilde de tractor keren om naar de

boerderij terug te rijden. Toen gebeurde het erge... De tractor kiepte en Christian lag eronder. Hij riep om hulp, maar niemand hoorde hem roepen. Zijn benen, zijn hoofd, zijn rug... alles deed pijn. Hij viel zelfs flauw van de pijn.

Johnson en zijn vrouw gingen na een tijdje kijken waar Christian bleef. Het duurde

wel erg lang voor hij naar de boerderij terugkwam. Wat schrokken ze, toen ze zagen wat er gebeurd was.

Johnson rende naar de boerderij terug en belde een takelwagen en een ambulance.

's Avonds zaten ze met z'n vieren verslagen aan de eettafel. Ze wisten dat Christian ernstig gewond naar het ziekenhuis gebracht was. Vader zei: 'Laten we voor Christian bidden dat hij niet sterft.'

Moeder had de wonden van de jongeman gezien en vroeg zich af of hij het zou overleven. Ze vreesde voor zijn leven. Hadden ze zijn vrijwillige hulp om de notenworm te bestrijden maar niet ingeroepen. Maar ja..., die worm moest bestreden worden. Anders zouden ze geen noten meer hebben. Maar zou de jongen nu moeten sterven voor die nare beesten?

Vader Johnson belde regelmatig naar het ziekenhuis om te vragen hoe het met Christian ging. Hij leefde nog wel, maar zijn genezing ging erg langzaam. Christian werd na maanden overgebracht naar een revalidatiecentrum om verder te genezen.

En... hoe ging het met de noten die nog niet van de boom gevallen waren door de notenworm? Niet goed. De worm was gewoon door blijven eten. Na een maand konden de noten geoogst worden. Maar wat bleek? Bij de notenfabriek kregen ze maar € 600 euro voor de hele oogst. Je begrijpt dat dit niet genoeg was om een jaar van te leven.

Hoe moest het nu verder? Het leven op de boerderij ging door. Moeder Johnson besloot om groente en aardappelen te gaan verbouwen in de tuin. Ze kochten ook een paar kippen, zodat ze elke dag een paar eieren hadden. De kinderen gingen naar school in het dorp en leerden de Franse taal steeds beter.

En vader Johnson? Hij ging weer terug naar Engeland. Hij had vroeger in de computer-business gewerkt en probeerde zijn oude beroep weer op te pakken. Hij moest immers geld verdienen voor het gezin? Alleen in de vakanties kon hij naar huis komen. Van hun prachtige droom in dit mooie gebied was weinig meer over.

Maar na de winter kwam toch weer de lente. De notenbomen gingen uitlopen. Ze bloeiden volop: een prachtig gezicht om te zien. Er zaten dit voorjaar veel bloesems in de notenbomen.

De zomer was erg heet. Elke keer keken ze naar de notenbomen. De noten werden groter, maar zouden we weer wormen in zitten, zoals vorig jaar? Iedereen dacht terug aan vorig jaar. En dan moesten ze ook aan Christian denken. Ze hadden al een hele tijd niets meer van hem gehoord. Zou hij nog leven? Zou hij beter geworden zijn?

Vader Johnson kwam aan het eind van de zomer met verlof thuis. Het eerste wat hij deed, was naar de boomgaard lopen. Hij plukte een paar rijpe noten af en bekeek ze grondig. Ze zagen er prima uit. Hij kon geen worm ontdekken.

Blij liep hij naar de boerderij: 'Volgens mij is de boomgaard gered. Ik zie geen wormen.' Maar moeder zei: 'Laten we het eerst maar eens afwachten. De fabriek moet de noten ook goedkeuren. Misschien dat zij nog wel wormen zien.'

Zo kwam de tijd om de noten te oogsten. Van de vroege morgen tot de late avond waren ze met de tractor in de boomgaard aan het werk om de oogst binnen te halen. Het werd erg spannend toen de noten naar de fabriek gebracht werden. Wat bleek? De noten werden goedgekeurd en ze kregen veel geld van de notenfabriek. Zoveel, dat het genoeg was om een heel jaar van te leven.

Op een dag kwam Christian naar de boerderij. Hij was weer helemaal opgeknapt. Wat was iedereen blij. Moeder ging gelijk een appeltaart bakken. Het leek wel feest. Vader Johnson ging met Christian naar de boomgaard en hij vertelde over de goede oogst. 'Dat we hier kunnen blijven wonen, hebben we aan jou te danken', zei vader later toen ze in de boerderij om de tafel zaten. 'Nu hoef ik niet meer terug naar Engeland om

daar te gaan werken. Ik kan nu hier blijven. We hebben een overvloed gekregen.'

Moeder Johnson had ook nog een nieuwtje: 'Ik kreeg net een telefoontje van de burgemeester van het dorp. We mogen bij de rivier een camping beginnen, zodat andere mensen ook kunnen genieten van de mooie natuur op deze plek.' Vader reageerde: 'Eigenlijk vind ik dat Christian maar hier moet komen wonen. Dan kan hij ons overal mee helpen.' De kinderen begonnen al te juichen: 'Ja Christian. Wil je dat?'

Christian vond het goed. Hij verhuisde naar de boerderij bij de rivier. Wat was iedereen blij met de nieuwe ontwikkelingen. Ze dankten God en vroegen Hem om Zijn hulp voor de toekomst.